

ВЪ РОСАТА

Дечко бѣше малко червендалесто момче. Осемь месеца презъ годината ходѣше босъ, облѣченъ само съ една кълчищена риза. Цѣлъ день тичаше по ливадитѣ и овощнитѣ градини около бащината си кжща. Гонѣше пеперудитѣ. Катерѣше се по дърветата да гледа пѣстритѣ яйчица и голитѣ пиленца въ гнѣздата, но никога ги не пипваше. Майка му бѣше казала, че, похване ли ги съ ржка, птичкитѣ ще се прокудятъ и никога нѣма да се върнатъ въ това гнѣздо. А Дечко всѣкога слушаше майка си. И знаеше, че и тя нѣма да му откаже, щомъ ѝ се помоли за нѣщо. Вземаше го съ себе си, когато отиваше да изпере дрехитѣ на едно далечно поточе, и той свободно газѣше и цамбуркаше изъ водата. Даваше му да държи теленцето, когато доеше кравата. Викаше го да ѝ хване нѣкое отъ агнетата, което тя не можеше да стигне. Само той имаше право да храни малкитѣ пѣстри пиленца. Въ нѣкои празнични дни го водѣше въ манастирската черква край планината и му показваше изписанитѣ икони.

Единъ недѣленъ день презъ пролѣтъта, като се връщаха отъ черква и се измориха, Дечко и майка му седнаха да си починатъ. Отминаха ги много черковници. По едно време пристигна и поседна да си почине при тѣхъ бѣлобрадъ старецъ. Заприказваха се. Разбраха, че той е отъ друго, по-далечно село.

— Какъ си се наелъ да дойдешъ толкова далеко за черква? — запита го Дечковата майка. — Не ме гледай, че съмъ старъ! На седемдесетъ години съмъ, но на младитѣ не се давамъ, — отвърна дѣдото.

— А ние съ моя юнакъ се уморихме и седнахме да си починемъ.

Старецътъ загледа момчето втренчено и запита:

